

Zegen

Ledevaartkerk, Chaam, vesper op Oud Jaar, 31 december.
Ds. Sara Dondorp

Psalmlezing: Psalm 90 (Uit: Gerard Swüste, *Altijd hetzelfde lied*)

Schriftlezing: Numeri 6:22-27 (vertaling: Monshouwerstichting / Eep Talstra)

Meditatie

Gemeente van Jezus Christus,

Het is een raar jaar geweest waar we op terugkijken. Met afgelastingen van bijna alle kerkelijke activiteiten en andere activiteiten ook natuurlijk. Ook vandaag kunnen we elkaar niet in het echt ontmoeten en moeten we ons behelpen met digitale en auditieve hulpmiddelen. Het is een raar jaar geweest. Sommige mensen moesten harder werken dan ooit, terwijl anderen vrijwel niets meer te doen hadden, en dus ook vrijwel geen inkomen en des te meer zorgen hadden. Sommige mensen werden er recalcitrant of baldadig van en iedereen is het er over eens dat de lontjes korter worden. Anderen werden juist moedeloos of depressief. En dan heb ik het nog niet eens over het verdriet en de rouw om de mensen die ziek werden of zelfs overleden. Het is een raar jaar geweest, en voor velen ook een zwaar jaar.

Een zwaar jaar, maar in Gods perspectief slechts een zuchtje. Als even wakker worden in de nacht. Een mooi gevonden beeld. Een vluchtig momentje, of een korte onderbreking; meer is het niet. Dat is een relativiserende gedachte. Een kort moment in de lange mensengeschiedenis. Voor God is ons 'zware jaar' slechts een veertje. Dat maakt het voor ons niet minder zwaar, maar het helpt te weten dat God alles dragen kan. En wij gaan gewoon weer verder. Moedig voorwaarts. Toch denk ik dat we dat zware jaar ook zijn gewicht mogen geven. Al ons geploeter hoeft niet voor niets geweest te zijn. Psalm 90, waar ik zojuist aan refereerde, begint met de uitroep dat God voor ons een beschutting is, al generaties lang. Hoe raar en zwaar het jaar ook is geweest, God is bescherming. Dat staat voorop, zelfs als de Psalmist spreekt over Gods toorn. Voor de psalmist is het leven als de tocht door de woestijn: met vallen en opstaan leren we met elkaar en met God samen leven. Als wij het niet goed doen, wordt God kwaad. Aan die driftbuien heeft God buiten de kerk een slechte naam te danken. Maar het is woede uit betrokkenheid, uit liefde, uit bescherming. De psalm begint immers met Gods beschuttende kracht. Hij zet menselijke vergankelijkheid tegenover Gods eeuwigheid, tegenover Gods liefde. Gods liefdevolle bescherming gaat elk besef van tijd te boven. Hoe ons jaar ook is geweest: raar en zwaar, ook over dit jaar heeft Gods zegen gerust en ook over het volgende jaar zal Gods zegen rusten.

Gods weg met mensen heeft wel vaker zware jaren gekend. Ik denk aan 1944, toen Europa in oorlog was. En ik denk aan het lied dat Dietrich Bonhoeffer in gevangenschap schreef.

"Door goede machten trouw en stil omgeven,
behoed, getroost, zo wonderlijk en klaar,
zo wil ik graag met u, mijn liefsten leven,
en met u ingaan in het nieuw jaar."

Uit het lied spreekt een verlangen naar gezamenlijkheid, een verlangen dat wij dit jaar kunnen navoelen. Maar Bonhoeffer wil de zwaarte van het leven niet uit de weg gaan:

“En wilt Gij ons de bittere beker geven
met leed gevuld tot aan de hoogste rand,
dan nemen wij hem dankbaar zonder beven
aan uit uw goede, uw geliefde hand.

Maar wilt Gij ons nog eenmaal vreugde schenken om deze wereld en haar zonneshijn, leer ons wat is geleden dan herdenken, geheel van U zal dan ons leven zijn.” Hoe zwaar het leven soms ook kan zijn, we blijven het gedenken. Ook het verdriet en de zwaarte mogen we meenemen, zodat we niet hoeven vergeten met wie we het deelden.

Op de grens van het nieuwe jaar lezen we over Gods zegen. Elk jaar vind ik dat een mooie gedachte. Om ons eraan te herinneren dat wij gezegende mensen mogen zijn en dat God ons ook in het nieuwe jaar wil zegenen, wat er ook op ons pad zal komen.

Amen